

DOI: <https://doi.org/10.4312/keria.25.2.113>

Kostas Kariotakis

***

Ko ste spleтали vence za svoje sive lase
in so vam v srcih
odzvanjale trobente, in ste prišli
v to, zdaj večjo deželo –
so ljudje z jeznimi obrazi, nasršeni,
že vsi odšli.

Ko ste prejeli drug ukaz, drugo pot
in upognili ramena,
prisluhnili globoki tišini, murnom,
si v ustni kotichek
vtaknili klas, s toliko grenkobe –
se je že znočilo.

In ko ste zakrilili s svobodnimi rokami
tam zgoraj nad zvezdami,
in ko je v kristalnem pogledu, uprtem navzgor,
poblisnilo nebo,
in ko ste si naredili sijajne vence –
ste bili že mrtvi.

Prevedla Lara Unuk